

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/33/2015
Identifikačné číslo spisu: 6107010882
Dátum vydania rozhodnutia: 26.05.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:6107010882.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného D. I. pre návrh k trestnému činu sprenevery podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 26. mája 2015 v Bratislave dovolanie obvineného D. I. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. mája 2014, sp. zn. 2 To 121/2013 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného D. I. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 25. septembra 2013, sp. zn. 4 T 87/2007, bol obvinený D. I. uznaný za vinného z návrhu k trestnému činu sprenevery podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že dňa 11. augusta 1999 v presne nezistenom čase v doobedňajších hodinách vo Zvolene navrhol obvinený C. C. obvinenému D. I. splatiť svoj dlh voči nemu tým spôsobom, že nechá svoje motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi 1,9 TDI, ev.č. X., farby modrej metalízy, výrobné číslo motora XXXXXX/XXXX, výrobné číslo karosérie P ktoré prenajal formou leasingu od firmy Drukos dňa 20. apríla 1999, odpredať ďalšou osobou a po odpredaji nahlási na polícii krádež vozidla, na základe tejto dohody dňa 16. augusta 1999 vo Zvolene prevzal obvinený D. I. od obvineného C. C. pravé kľúče od vozidla s dokladmi, ktoré následne odovzdal obvinenému W. S. s požiadavkou, aby toto vozidlo vyviezol mimo územia SR a odpredal a na základe tejto požiadavky obvinený W. S. toto vozidlo ešte toho istého dňa vyviezol mimo územia SR, kde ho odpredal doposiaľ nezistenej osobe za nezistenú čiastku, čím takto spôsobili škodu vlastníkovi vozidla, v tom čase Drukos, s.r.o., ul. prof. Sáru č. 5, Banská Bystrica, podľa znaleckého ohodnotenia vo výške 20.656,41 Eur, ktorého právnym nástupcom je v súčasnosti obchodná spoločnosť Drukos, a.s., so sídlom Banská Bystrica, ul. prof. Sáru č. 5, IČO: 36 039 187.

Za to bol obvinenému D. I. podľa § 248 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, ktorého výkon bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 13. mája 2014, sp. zn. 2 To 121/2013, odvolanie

obvineného D. I. podľa § 256 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 ako nedôvodné zamietol. Proti tomuto uzneseniu obvinený D. I. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Jozefa Brázdila podal 6. februára 2015 dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V dovolaní obvinený D. I. argumentoval tým, že bol právoplatne odsúdený pre závažný trestný čin bez jediného dôkazu, ktorý by svedčil o jeho vine a rovnako tak bez akéhokoľvek odôvodnenia skutkového stavu a z toho rezultujúceho výroku o vine a treste. V ďalšej časti podaného dovolania zo svojho pohľadu hodnotil všetky vykonané dôkazy, pričom opätovne trval na svojej nevine. V tomto smere obidvom konajúcim súdom vyčítal absenciu náležitého odôvodnenia rozhodnutí, ktorými bol právoplatne odsúdený.

Na základe uvedených skutočností obvinený D. I. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolaniu vyhovel a v súlade s § 386 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že bol porušený zákon a súčasne zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici a aby zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na predmetné uznesenie a prikázal opätovné prejednanie veci.

Súd prvého stupňa v zmysle § 376 Tr. por. zaslal rovnopis dovolania na vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici.

V písomnom stanovisku prokurátor uviedol, že dôvody uvedené v podanom dovolaní sú len opakovaním obhajobnej argumentácie obvineného D. I. z predchádzajúcich štádií trestného konania, s ktorými sa konajúce sudy ústavne konformným spôsobom vysporiadali. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti potom prokurátor navrhol dovolanie obvineného D. I. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, nakoľko nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Spisový materiál spolu s dovolaním obvineného D. I. bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 21. mája 2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocneného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštitúcia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Obvinený D. I. uplatnil dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na

nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálil, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinilý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, svojím obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný

dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Zo znenia dovolacích námietok obvineného D. I. je totiž evidentne zrejmé, že ide o námietky len skutkového charakteru, smerujúce jednak proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ale predovšetkým proti spôsobu, akým súdy oboch stupňov hodnotili vykonané dôkazy. Je teda zrejmé, že obvinený D. I. v dovolaní len formálne odkazuje na dovolacie dôvody podľa § 371 písm. i/ Tr. por., no v skutočnosti predostiera argumenty, ktoré svojím obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

O dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., ide spravidla aj vtedy, ak obvinený v dovolaní v podstate len opakuje námietky uplatnené už skôr v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, s ktorými sa súdy oboch stupňov dostatočne a správne vyrovnali. V tejto súvislosti dovolací súd zdôrazňuje, že okresný súd v dostatočnom rozsahu rozviedol jednak skutkové okolnosti prípadu a jednak k tomu sa vzťahujúcu ustálenú súdnu prax a judikatúru, na podklade ktorých dospel k správny záverom, pokiaľ konštatoval, že v posudzovanej veci obvinený D. I. svojím konaním naplnil zákonné znaky návodu k trestnému činu sprenevery podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej.

Vychádzajúc z týchto úvah a ustálenej rozhodovacej praxe dovolací súd dospel k záveru, že v tejto trestnej veci dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. neboli dané, preto dovolanie obvineného D. I. s použitím ustanovenia § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.